

jo for øvrigt ikke blot 6,000 Kr., de naa til, det er 7,200, naar man tager Huslejeopdragelsen med, og det er jo en ganske anstændig Lønning her til Lands, som jeg imidlertid dog heller ikke anser for at være for høj.

J og for sig har jeg ikke det mindste mod det foreliggende Lovforslag, og jeg stemmer for det med god Samvittighed, fordi jeg holder for, at det er et billigt Krav, navnlig for de yngre Professorer, at de blive stillede saaledes, at de ikke ligefrem komme til at lide Nød, hvad de, som Forholdene ere i København, maasse undertiden have maattet lide med de gamle Lønninger. Men naar den ærede Minister i Dag holdt en lang Apologi for sin Optraeden, en Apologi, som i øvrigt forekom mig ikke saa meget rettet til dette Ting som til hans tidligere Kolleger, siger jeg, at jeg tror nok, at den ærede Ministers tidligere Kolleger ikke ville kunne fritende ham for en Del af Skylden for, at de ikke have kunnet opnaa bedre Lønningsvilkår; men hvis den ærede Minister virkelig interesserer sig for og virkelig tror, at han i Fremtiden kan naa Opfyldelsen af Ønsker, som vistnok ere billige, f. Eks. det naturlige Ønske at saa en Professor ansat i Bakteriologi og en i Geografi osv., som det, havde jeg nær sagt, er en Skandale, at man ikke har faaet — jeg siger, at hvis den ærede Minister nærer Haab om at saa disse Ønsker opfyldte, vil jeg tillade mig at anbefale den ærede Minister tillige at underkaste det en velvillig Undersøgelse, om der ikke med Hensyn til hele Organisationen og Universitetets Forhold kunde ske saadanne Forandringer, at Folketingets og Vægfolks Interesse for Universitetet blev den, som den burde være, saaledes at vi kunne komme bort fra disse abnorme Forhold, som det ærede 2det Medlem for København (Mazén) talte om, og saaledes, at vi snart kom dertil, at det store Flertal i Folket omfattede Universitetet med samme Kærlighed som den, hvormed det omfatter Landbohøjskolen og Højskolerne.

Madsen-Mygdal: Saa vidt jeg ved, er det første Gang, at et Forslag af den Art foreligger i dette Ting. Det har foreligget adskillige Gange i det andet Ting, Spørgsmaalet har staaet paa Dagsordenen i mange Aar, med rigtignok i Forbindelse med en anden Sag, der vedkom Universitetetsforholdene. Spørgsmaalet og det, som dermed staaer i Forbindelse, er af stor Betydning, og da det som sagt er første Gang, saa vidt jeg ved, det foreligger for dette Ting, kan det nok trænge til adskillig Overvejelse, men da der

jo ikke er ret mange Dage til, at Samlingen, efter hvad der har været Stik og Brug i de senere Aar, formodentlig sluttes, er der jo ikke Tid til indgaaende Behandling. Hertil kommer jo ogsaa, at Forslaget først er kommet dette Tings Medlemmer i Hænde i Gaar, og endvidere er jo Forholdet saaledes, at det, der er passeret i det andet Ting, ikke foreligger til Efterretning for dette Tings Medlemmer helt igennem i dette Øjeblik, saa der er jo saaledes i det hele taget ikke Lejlighed til nogen indgaaende Behandling af Forslaget. Men jeg skønner ogsaa, at det er saa temmelig ørkesløst at komme ind paa at bruge mange Ord om dette Forslag under de foreliggende Forhold. Der er jo næppe en eneste Avis i Landet, uden at den jo for en Uge siden har indeholdt Meddelelse om, at denne Sag er afgjort, saa det forekommer mig, vi kunne spare os videre Forhandling om den Ting. Hvis alle Landets Aviser tale sandt i den Henseende, at denne Sag skal være afgjort for 8 Dage siden i Forbindelse med adskillige andre Lovforslag, saa er det temmelig unyttigt her at tale meget om den Ting, og jeg skal som Følge deraf heller ikke bruge mange Ord, men vil kun sige, at den Maade, hvorpaa denne Sag er afgjort, ligesom adskillige andre Sager, ikke har min Sympati. Jeg finder ikke, at denne Behandlings- eller Forhandlingsmaade overhovedet er tjenlig for Djemebedet, for Sagerne i det hele taget. Skulde jeg i øvrigt sige lige et Par Ord om selve Sagen, skal jeg indskrænke mig til at sige, at det efter mit Støn ikke er Lønningsforholdene, der særlig trænge til en Omordning, naar vi skulle ind paa Universitetets Forhold. Der er andre Krav, som efter mit Støn have staaet i Forgrunden i en lang Række af Aar. Jeg siger ikke for meget, naar jeg siger, at i mindst 20 Aar har der været temmelig betydelige Sag i vort Folk, som have ønsket en Omorganisation af Universitetets Værevirksomhed, noget, jeg ikke skal komme ind paa. En foregaaende Taler var inde paa dette, og jeg kan henholde mig til hans Udtalelser i saa Henseende og slutte med at sige, at naar man opgiver dette Krav, dette efter mit Støn berettigede Krav, der har staaet paa Dagsordenen i saa mange Aar, skyder det ud og derimod indskrænker sig til at forandre noget i Lønningsforholdene, saa er det en Lov, jeg ikke kan være med til, og jeg agter derfor i Modsetning til den foregaaende Taler at stemme mod dette Lovforslags endelige Bedtagelse.

Th. Nielsen: Derksom det holder Stik, at den gyldne Middelvej i Reglen er